Előzmény: Pesti Hírlap, 1993.12.28. Ludwig Emil: A reálkommunisták felületes kegyelméből + Magyar Narancs, 1994.01.13. E.I.: Tűzoltó, szerepzavarban
Reagálás: viszavzsodor.blogspot.hu, 2013.09.15. Varga Domokos György: Törzsi trilógia Ötödik könyv. II. rész

Polgárháborút akartok?

Érdekes felfedezést tenne az, aki a balliberális tábor viselkedését külső jegyek alapján elemezné. Írásaik, propagandájuk megtévesztően pontos másolata az egykori szovjet mintának. Nyilván „nem véletlenről" van szó, írná a Pravda; lukácsista gyökereik gondoskodnak a folyamatosságról.

A szovjet propagandagépezet mindennapos gyakorlatához tartozott, hogy mindig azzal vádolta a nyugati országokat, amit maga a Szovjetunió követett el, és olyan jó tulajdonságokkal ruházta fel a szovjet birodalmat, amelyeknek az híján volt. Amikor a szovjet propaganda „agresszív imperializmust" rótt a Nyugat számlájára, valódi, tehát agresszívan terjeszkedő gyarmatbirodalma ténylegesen már csak a Szovjetuniónak volt. Amikor önmagát a „béketábor" fő oszlopának tekintette, éppen az egymilliomodik afgánt bombázta a muszlim paradicsomba. Amikor a nyugati demokráciákon a szociális gondoskodást és az egészségügyi ellátást kérte számon, Moszkva egyik nagy kórházában a hetedik emeleten lévő szívosztályra a betegeknek gyalog kellett felkapaszkodniuk. (Aki túlélte a lépcsőzést, tényleg gyógyultnak volt tekinthető.)

Most újraélhetjük a szovjet típusú propagandát. Még a propagandisták személye is jórészt azonos. Csak az „imperializmus" és a „békeharcos" kulcsszavak szerepét vette át a „gyűlölet", a „kirekesztés" (ez vonatkozik ránk), valamint a „tolerancia" és a „nyitottság" (ezt képviselik ők).

A Magyar Fórum olvasói – csupán egyszer – „ruházzanak be" e cikk megjelenésének másnapján a liberális napilapok megvásárlásába, és keressék bennük e kulcsszavakat. A megtalált cikkek szerzői minden bizonnyal nem lesznek ismeretlenek előttük: néhány évvel ezelőtt még a „reakciós", az „imperialista", a „béke ellensége", a „szocialista humanizmus" szavak leírásáért kapták a pénzüket. A *várkonyik,* a *gyertyánok,* a *barabások,* a *fehérklárák.* És persze a fiatalabb évjáratú lukácsisták. Tiszteletdíjuk annál magasabb, minél többször használják a „gyűlölet" és a „gyűlölködő" szavakat.

A „gyűlölködők" persze mi volnánk.

Hegedüs Zsuzsa, Kis János volt felesége, a „Tégy a gyűlölet ellen!" mozgalom egyik vezetője a *Szeressük-e a gazdagokat?* című kötetben[1] így fogalmazta meg a véleményét *(Kis, köznapi fasizmus,* Új Magyarország, 1995. augusztus 18.): „AZT SZERETNÉM, HA A JOBBOLDAL ELTŰNNE".

Hogy miként tüntetné el a jobboldalt ez a nőnek álcázott terminátor, azt már *Eörsitől* tudjuk, aki a ZDF-nek a korábbi koalíció idején adott heccinterjújában azt tartotta a Kádár-rendszer legnagyobb „bűnének", hogy nem irtotta ki azt a jobboldali szellemiséget, amit, Nyájas Olvasó, Te képviselsz. Mivel szellemiséget – humanizmust, marxizmust, lukácsizmust, konzervativizmust – kiirtani csak úgy lehet, hogy a szellemiség hordozóit kiirtjuk (Albániában a vallást így szüntették meg egy időre Enver Hodzsáék), tudjuk, mire gondolt Eörsi. Ugyanarra, amire Hegedüs Zsuzsa. Akiknek neveit a nyájas, kiirtásra ítélt olvasónak nem szabad elfelednie!

A potenciális gyilkosok tehát közöttünk járnak. Még nincsenek abban a helyzetben, mint előképük, Lukács népbiztos, aki 1919-ben tizedeltetett. De Lukács szellemi örököseinek fő foglalkozása is a gyűlölet szítása. Csak most éppen nem az osztálygyűlöleté.

Ezek egyike *Fencsik Flóra,* aki a múltjáról jól ismert MÚOSZ-vezér, *Kereszty András* Népszavájában jelentette meg soros írását augusztus 16-án. Véletlenül azon *Fehér Klára* vezércikke mellett, aki annak idején a *Szabad Népben* fedte fel ('47. augusztus 7.), hogyan járt álruhában a nép között, és derítette ki, mit mond a „reakció".[2]

Fencsik írása antologikus értékű. Kulcsszavai a „gyűlölet", a „szélsőség" és társaik. (Ezt szítottuk mi, illetve ezek vagyunk mi.) De hál' istennek, írja Fencsik, már-már úgy látszott, helyrebillennek a dolgok. Mert – és most jönnek ők, a pufajkás-Saab-sofőr-kurzus és az MSZMP–MSZP komisszárjai – „A közszolgálati rádió tárgyilagos, szigorúan ütközteti a különféle véleményeket; a közszolgálati televízió politikai és hírműsorai is tárgyilagosak, távolságtartók."

Helyszűke miatt ne bocsátkozzunk részletekbe, de örökítsük meg az utókornak a fencsiki tárgyilagosság néhány friss virágát.

Például azt, hogy a hosszú cenzúrás múltra visszatekintő *Kasza „László" Levente* televíziós Sajtóklubjából eltűnt a balliberális-konzervatív nézetek ütköztetése, helyette okoskodó egyívásúak „témákat járnak körül" dögunalmasan, s a konzervatív újságírók feketelistán vannak. Vagy a Kossuth Rádió 18.30-kor kezdődő Ráadás című műsorát. Ebben *Bauer Tamás* és társai 15–17 percen át vitapartner nélkül monologizálhatnak, csakúgy, mint a tévében *Fodor Gábor* áladjunktus, a NŐI WC nevű rasszista punk-zenekar egykori gitárosa, a tudós *Vekerdyt* a Széchenyi Könyvtárból hamis indokkal kirúgató, miniszteri dolgozószobáját 10 millió forintért átalakító, a Magyar Narancs szerint „döglusta" kulturális/oktatási miniszter és társai. Vagy: tárgyilagosaink nem interjúvolták meg *Melocco Miklóst:* fejtené ki bővebben, vajon miért nem vette át a nyugati emigráns magyar lapok által egyszerűen „Patkány"-nak becézett Göncz Árpád kezéből a kitüntetését (emlékszünk, hogyan interjúvolták ezek a kreatúrák egymást, hogy „miért nem szólalnak meg?" a közszolgálatiban, épp az interjú erejéig törve meg „hallgatásukat"). Vagy Melocco Miklós gesztusa „nem sztori"?. Hirtelen az a sztori, amikor a kutya harapja meg a postást, nem pedig a postás a kutyát? És hirtelen nem a kritikus hangvétel a módi, hanem tévéhimnusz *Kunczéról,* mégpedig olyan, mint a *Mester*-féle 168 Óra augusztus 15-i számában Kuncze Gáborral készített (címlap: belügyminiszter, kert, fajtiszta – Überhund – kutya, mosoly, béke, éljen Rákosi!). Sőt, már a sima beszámoló sem járja. Mint augusztus 20-án, amikor Göncz ide-oda járó apró szemei „fasisztaveszélyt" szimatoltak a beszédét elnyomó harangszóban.[3] Ami miatt a közszolgálati rádió délután nemhogy a széttharangozást, de a belpolitikai híreket sem merte közvetíteni. Sőt, még csak nem is tett említést az ügyről. A tévében – noha az eredetit milliók látták – estére már leradírozták a képernyőről. Mint ahogyan az esti hírekben *Torgyánt* néhány másodpercre, *Csurkát* egyetlenre sem láthattuk, noha hatalmas tömeg volt rájuk kíváncsi. Ehelyett percekig kaptuk a gyér érdeklődést kiváltó *Horn*-beszédet. Az esti műsor szerkesztőjének, a fiatal Lukács szellemiségébe azonnal beletanult *Bártfainak* a nevét szintén jegyezzük meg. (Másnap a Napkeltében néhány másodperc Csurka volt, de semmi Torgyán, akiről éppen kiderült a nem szemlézett felmérésből, hogy kenterbe veri az MSZP-t is.)

Fencsik a tévét nem támadja, hiszen ott a már többségükben az ellenzékhez húzó magyar választóknak egyetlenegy reprezentánsa sincs. Kiradírozták onnan őket, amint Hitler mondaná. Fencsik Flóra a rádiót szidja, mert ott mutatóban van egyetlenegy műsor, ahol az Objektív (jó propaganda szó) hermetikusan Zárt Társadalma még nem alakult ki: a Magyar Rádió Vasárnapi Újságja. Melynek stábja (Fencsik fájdalmának nyilván ez szintén nyomós oka) fél kézzel hallgatottabb műsort csinál, mint bármelyik más, lukácsista szellemű műhely. Ami azt bizonyítja, ha a feltételek csak megközelítően is egyenlőek lennének, a liberálisokat a „hallgató piac" lerúgná a pályáról.

Tűnjön el a jobboldal? Nem, Hegedüs Zsuzsa, nem Eörsi István! Itt marad! És erősödni fog. Ha nem tetszik, jelentsétek fel a demokráciát. És akciózzatok. De a maszlagaitokat többé senki sem veszi be. Immunissá tett bennünket az elmúlt öt év, de főként uralkodásotok legutóbbi egy éve. Kiderült: semmihez nem értetek, a gyűlölet szításán kívül. Az égvilágon semmihez. Csak a tönkretételhez, a romboláshoz, a pusztításhoz.

A Vasárnapi Újság a „tűzzel játszik", írja Fencsik. És hirtelen ráeszmél a sajtó iszonyatos hatására is. „Nem csoda, ha minap egy másik műsorba betelefonáló hölgy azt találta mondani: ilyen keresztényüldözés még a Rákosi-korszakban se volt. Egyenesen Pócspetrihez hasonlította Dabas-Sárit..." Vagyis a Vasárnapi Újság belesulykolja az emberekbe, mit mondjanak másnap. Ó, persze! De amikor a jobboldal tette szóvá, hogy ezek azzal az iszonyatosan ízléstelen és – főként – alaptalan állítással heccelték a magyar népet, hogy a halálos beteg Antall miniszterelnököt „az adófizetők zsebéből" kezelik („A sajtó okozta férjem halálát", nyilatkozta egyszer Antallné), amikor ezek fehérizzásig szították a gyűlöletet minden ellen, ami nemes (egy nemzet önérzetének helyreállítása a *Rákosi–Gerő–Kádár–Aczél*-féle pusztítás után), ami az emberek természetes igazságérzetére hivatkozott (mint az MDF által hamvába halasztott, de beígért iustitia), ami az ország felemelkedését szolgálta (az expó és az országkép formálásának többi eszköze), akkor Fencsikék fennen hangoztatták: csak az ultrafasiszták (ezek mi vagyunk) tulajdonítanak befolyást a sajtónak.

Márpedig itt nincs szükség olyan hangokra, mint a Vasárnapi Újságé, írja az SZDSZ-es szimpátiájától csöpögő Fencsik, hiszen ott vannak a balliberális lapok, amelyek „elfogulatlanul szapulják a kormány balfogásait". Mi, persze, itt, a másik oldalon, csupán azt látjuk: nincs olyan nap, hogy a nemrég még hithű marxista *ágh attilák, gyertyánok, várkonyik, barabások, bodorok* ne az ellenzéket szapulnák (konzervativizmus egyenlő rasszizmussal, szélsőséggel, fasizmussal, tehetségtelenséggel, felelőtlenséggel), miközben egyetlenegyszer nem teszik fel még azt az ártatlan kérdést sem (ha már annyit foglalkoztak korábban a kormánytisztviselők fizetésével), vajon miért kap tízszer annyi fizetést *Surányi,* mint *Bod Péter,* és vajon miért kap több mint tízszer annyi fizetést a Sony-lovag *Bánó András,* mint *Várkonyi Balázs* kapott.

Akik szerint Magyarország etnikailag „homogén" ország (a Horvátországról is hülyeségeket beszélő *Havas* szerint, aki elfelejtette, hogy 13 nemzetiséget képviselő önkormányzat működik nálunk). Akik képtelenek egy tévéhírnél a megfelelő zászlót kitenni (a szlovénből, a szlovákból és az oroszból hiányzik a megkülönböztetésre alkalmas jegy, a horvát zászló helyett a mai jugoszlávot láthattuk a Napkeltében, hónapokon át a szlovák zászló fehér-piros-kék volt fehér-kék-piros helyett, de még mindig szlovák térkép helyettesíti rajta a szlovák címert; a felirat Dubrovnik helyett olykor Dubrovnyik a Híradóban). Akik egyértelműen gyűlölik a horvátokat (mert a horvátok európaiak, mert katolikusok, mert kulturáltak, mert szeretik a hazájukat, mert felszabadították saját területüket), szemben a magyar társadalom szimpátiájával. Mint a Seagram-lovag *Aczél Endre* velősen kifejezte: „Hánynom kell, amikor Tudjman ünnepel". Vajon a whiskytől és Tudjamantól egyaránt hányó tévés főkommentátor hányt már Miloševićtől? És melyik civilizált ország tévés főkommentátora merészel „hányni" egy állam vagy egy kormány vezetője láttán? Vagy akárki láttán? Ha itt valakinek okádhatnékja támad, az maga a néző, ettől az egész részeges, gusztustalan bandától. Akiket néhány megalázott, agyonkínzott horvát által bedobott szerb kocsiszélvédő elégiákra fakaszt, de a Srebrenicából mezítláb elfutó muzulmánok látványa nem, akiknek még feltáratlan – a CIA szerint hatezer bosnyákot magába temető – tömegsírja van. Akik augusztus 19-én reggel 6 órakor a rádió híreiben „Tömegmészárlás – ezúttal horvát módra" címmel foglalják össze azt a jelentést, amelyből éppen az derül ki, hogy *nem tudják, ki a tettes.* Akik *Holbrookot* külügyminiszter-helyettesnek nevezik (ez alól a *Népszabadság* kivétel), mint az éneklő *Barát József,* holott a magyarokról undormányokat író úr valójában csak államtitkár-helyettes. Akik, akik...

Akik, mint Fencsik, „konzervatívnak" és nem „vegyesnek" neveznek egy olyan napilapot, mint a Magyar Nemzet, ahol az *avarok,* a *blahók,* a *martinok,* a *javorniczkyk* uralják az első oldalakat. Akiket úgy rúgnának ki egy valóban és következetesen konzervatív laptól, hogy – és most jöjjön a *Magyar Narancs* szóhasználata *Bencsiket* illetően – a taknyukon csúsznának a Mérleg utcába vagy a Köztársaság térre.

De mit akarnak ezzel a hihetetlen gyűlöletkeltéssel, ezzel a párját nem ritkító, hanem egyenesen kinyíró magatartásukkal? Tényleg nem veszik észre, milyen hangulatváltozás ment végbe az országban? Nem utaznak vonaton, nem járnak piacra, sportklubba, sörözőbe, nem hallgatják, mit beszélnek nemcsak budai polgári szalonokban, de vidéki kocsmákban is az emberek? Ahol néhány éve még egészen máshogy beszéltek?

Mit akarnak ezek? Polgárháborút? És önpusztítóan veszíteni akarnak? Ki segít majd rajtuk? Netán azok, akik mostani írásaikra és törekvéseikre emlékeznek majd? Meg arra, hogy a „szocialista humanizmust" hirdették busás haszonnal akkor is, amikor bennünket a Sztalin út 60-ba és a Gyorskocsi utcába vittek? Vagy hogy alkotmányellenes eszközökkel akarták megdönteni a demokratikus rendet a taxisblokád idején, amikor a tutyimutyi MDF nem tiltotta be esernyő-szervezetüket mint alkotmányellenes pártot? De hát a jobboldal már eljutott arra a pontra, hogy nem érdekli, ki segít majd rajtuk.

Tűnjön el a jobboldal? Nem, Hegedüs Zsuzsa, nem Eörsi István! Itt marad! És erősödni fog. Ha nem tetszik, jelentsétek fel a demokráciát. És akciózzatok. De a maszlagaitokat többé senki sem veszi be. Immunissá tett bennünket az elmúlt öt év, de főként uralkodásotok legutóbbi egy éve. Kiderült: semmihez nem értetek, a gyűlölet szításán kívül. Az égvilágon semmihez. Csak a tönkretételhez, a romboláshoz, a pusztításhoz. A gazdaság, a kultúra, a szeretet (ódivatú szó), a nemzeti önbecsülés (újabb ódivatú szó nektek), a társadalmi béke, a nemzeti jelképek szétrombolásához. Miközben a zsebeitek teletömésével vagytok elfoglalva. Ó, boldogabb országok – Szlovénia, Csehország, Észtország –, ahonnan hiányzik szakértelmetek! Ott mehet előre a gazdaság is. De most végre lebuktatok. Mert a nép naivitásának is megvannak a határai. És ezek a határok már most eszmei gettóba zárnak benneteket. Ebből már nem tudtok kikecmeregni. KATT, szól a bilincs csuklótokon, melyet ti helyeztetek magatokra.

Lovas István

[1] AB OVO Kiadó. Tulajdonosa az a vállalkozóvá vedlett, tévés öntömjénező, hivatásos jópofi, szellemi madárijesztő és zsozsóbezsebelő *Vámos Miklós,* aki egy baloldali, olykor antiszemita – ezt Vámos talán nem tudta – amerikai hetilapban tudatta olvasóival előre: a Boross-kormány puccsal akadályozza meg a szabad választásokat.

[2] Fehér nemrégiben a brancsbeli Magyar Hírlap „Patika" rovatának is sok volt. A rossz nyelvek szerint *Bolgár György* felesége paterolta ki a neki tetsző rezsimek idején a „kisemberek" gondjaival foglalkozó, a tőle idegen kormányzatok alatt pedig fasiszta veszélyt szimatoló írónőt.

[3] *Boross Péter* falun tartott beszédébe szintén belevágott a templomi harang, de a volt miniszterelnök nyugodtan tovább folytatta beszédét. Őt az „angyalok szava", ami a megrettent Gönczöt a fasisztaveszélyre emlékeztette, csak segítette. Ez alapot is adott egy kis gúnyolódásra a közszolgálatin.